

0000000000000000 00000000000000000000 00000000 000000 00000000 0000000000000000 000000000000
0000000000000000 !

0000 000000000000 0000 00000000

இன்று நம்மையெல்லாம் கிள்கிள்குக் வகைக்கும் இனிமையான சொல் இலவசம்! இந்தச் சொல்லைக் கேட்டவுடனேயே சிலருக்கு மயிர்க் கடிச்செறிக்கிறது. வாயெல்லாம் பலலாகிறது. இததைத் தெரிந்துகொண்டுதான் நம் அரசியல் வாணர்கள் இன்று சகக் கைப்போடு போடுகிறார்கள். இலவசம், அன்பளிப்பு என்று என்ன என்னவோ கொடுத்து மக்கள் வாக்குச்சீட்டை வாங்கிவிடுகிறார்கள்.

அரசியல் வாணர்க்கு அடுத்துப்படி வாணிகள் வந்து நிற்கிறார்கள். சலவகைக் கட்டி மீண்டும் வாங்கினால் ஒன்று இலவசம். தயிலதைத் துள் வாங்கினால் கரண்டி இலவசம். கண்ணாடி வாங்கினால் சீப்பு இலவசம். புடவை வாங்கினால் சட்டை இலவசம்.

இதைப் பற்றி வீட்டிலே நான் பசிக்கொண்டிருந்தபோது எனப் பரேன் கேட்டான்: "யானை வாங்கினால் குதிரை இலவசமாகத் தருவார்களா தாத்தா?" அதற்கு எனப் பதேதி சொன்னாள், "யானை வாங்குபவர்க்குக் குதிரை எதற்கு? யானைமேல் வகைக்கும் அம்பாரிதான் தருவார்கள்!" என்று.

எல்லா நாட்களிலும் மக்கள் இலவசம் என்றால் மயங்கத்தான் செய்கிறார்கள். Reader's Digest ஆங்கில மாத இதழ் நடத்துபவர்கள் ஒரு காலத்தில் தாங்கள் வளையிடும் கொள்ளை விலைப் புத்தகங்களை விற்பதற்கு இந்த முறையைத் தான் கையாண்டார்கள்.

விலை உயர்ந்த ஒரு நிலை விற்குச் சிறிய நிலை ஒன்றை இலவசம் என்று விளம்பரப்படுத்துவார்கள். அந்த இலவச நிலைப் புகழ்ந்து அவர்கள் பயன்படுத்தும் சொற்களைப் படித்தால் விற்பனை நிலைவிட இலவச நிலை தான் மிகவும் பயன் உள்ளது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டுவிடும். அதை இலவசமாகப் பெறுவதற்காகவே விற்பனை நிலையையும் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று தோன்றும்.

இலவசமாக எதனைக் கொடுத்துாலும் அங்கே மக்கள் மொய்ப்பதைக் காணலாம். 1950களில் சோவியத்து ஒன்றியத்துக்குப் போட்டியாக அமெரிக்கா பல வேலைகளை மறைக்கொண்டது. 'சோவியத்து நாடு' என்ற இலவச இதழ்க்குப் போட்டியாக, அமெரிக்காச் செய்தி நிறுவனம் 'அமெரிக்கன் ரிப்போர்ட்டர்' இதழ் நடத்தியதோடு பல வேறு அமெரிக்க நிலங்களையும் இலவசமாய் வழங்கியது.

நான் கல்லரியில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது பாலையங்கோட்டை நின்றாண்டு விழாமண்டபத்தின் வாசலில் ஒருமுறை ஆயிரக்கணக்கான அமெரிக்க நிலங்களைக் கொண்டு வந்து குவித்தனர். இலவசம் யார் வேண்டுமானாலும் தவேயான நில்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று அறிவித்தனர். நிலை பதைத்தியமான நான் அங்குச் சென்றேன். கட்டடம் நிரிந்தது. வழியில் போவோர் எல்லாம் கட்டடத்துக்குள் முண்டியடித்துக்கொண்டு ஆளூக்கிரண்டு மின்று நில்களை எடுத்துச் சென்றனர். தவேயான நிலா, நல்ல நிலா என்று யாரும் பார்க்கவில்லை. நில்களின் பக்கம் தலைவைத்துப் படிகாதவர்கள் கட்டட அந்தக் கட்டடத்தில் இருந்தனர். எனக்கு ஏற்பட்ட அருவரூப்பில் நான் எந்த நிலையையும் எடுத்துக் கொள்ளாமலேயே திரும்பிவிட்டேன்.

இப்படி இலவசத்துக்கும் அன்பளிப்புக்கட்கும் ஏங்கும் தன்மை இந்தக் காலத்தில் தான் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. அந்தக் காலத்திலும் தமிழகத்தில் புலவர்கள் இருந்தனர். மன்னர்களிடமிருந்து பரிசில் பெற்றனர். ஆயினும் அவர்கள் பரிசிலுக்காக ஏங்கித் தவிக் கவில்லை. பெருமிதத்தோடு வாழ்ந்தனர். தகுதி அறிந்து வழங்கிய பரிசில்களையே அவர்கள் ஏற்றனர். மன்னன் ஒருவன், தன் சிறப்பை உணராமல் எல்லாருக்கும் போலவே தனக்கும் ஒன்றை வீசி எறிந்தான் என்று அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து வெளியேறினாராம் ஒரு புலவர். அவர் அதோடு நிற்கவில்லை. வேறொரு மன்னன் தகுதியறிந்து கொடுத்த பரிசிலாகிய யானையைக் கொணர்ந்து முன்னைய மன்னனின் காவல் மரத்தில் கட்பிவதைத்து விட்டுச் சென்றாராம்! அந்த மானவண்ணர் வும் மறவண்ணர் வும் எங்கே?

மலசீயா, சிங்கப்பிரர் என்று நம் தமிழ் அறிஞர்கள் அபிக்கிச் சென்று வருகின்றனர். பண்ணி முன்னிட்டும் சென்று பெருமிதத்துடன் திரும்பி வருபவர்கள் பற்றி எந்தக் குறையும்

இல்லலை. வறேறு சிலரபைப் பற்றிக் களேள் விப்பட் டிருக்கிறனேன். அந்த நாடுகளாக் குச் சனென்றால் அங்கு வாழும் தமிழர்கள் நன்கு வரவறேற்று விருந்தோம்புவார்கள், அன்பளிப்புகள் நிறைய வழங்குவார்கள் என்பதற்காகவே ஏதாவது ஒரு சாக்கில் அடிக் கடி அங்குச் சனென்று வருகிறார்கள்! சிலர் தாங்கள் எழுதிய குப்பை நபில்களாக் கு விலையைப் பலமடங்கு ஏற்றி அங்கே கொண்டு சனென்று ஆயிரக்கணக்கான படிகளை விற்றுக் கொள்ளைப் பொருள் திரட்டி வருகிறார்கள்!

சலெ்வர் ஒருவர் நடத்திய இலக்கிய விழா ஒன்றில் வான் கோழிப் பிரியாணிப் பொட்டலம் இலவசமாக வழங்கினார்கள். புலால் உண்ணாத ஒருவரும் ஒரு பொட்டலத்தை வாங்கிக்கொண்டார். என்ன என்று வியப்புடன் கேட்டனேன். "பக்கத்து வீட்டுக்காரருக்கு மலிவு விலைக்கு விற்றுவிடுவனே" என்றாரே பார்க்கலாம்.

-0.00.000000000- கட்டுரையாளர் சாகித்திய அகாடமி விருது பெற்ற எழுத்தாளர்.

-00 00000